

De Ster

HISTORIE VOOR HET VOETLICHT.
(Zie blz. 230)

15 Augustus 1948

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

48e JAARGANG • No. 8

INHOUD:

	Blz.
Van Rome naar Zion, door James R. Hunter Bailey	227
Historie voor het voetlicht	230
Rijmpreekjes-Nabloei nr. 20	235
President Alma Sonne bezoekt Europa	236
John Taylor	240
Dennis en het Mormoonse Bataljon (6)	241
Wij geloven, door T. Edgar Lyon	247
Gebeurtenissen in de Zending	251
Vergaderzalen in de Nederlandse Zending	255

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY, Assistenten: JOHANNA A. SEHLMEIER
TINE PLAIZIER.

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

Van ROME

naar

Zion

door

JAMES R. HUNTER BAILEY.

*

De schrijver, James R. Hunter Bailey, vertelt in dit artikel voor de lezers van de „Millennial Star”, het in Engeland verschijnende tijdschrift van de Kerk, onder welke omstandigheden hij, een overtuigd Rooms Katholiek, kort voor hij tot de Katholieke geestelijkheid zou toetreden, het herstelde Evangelie van Jezus Christus ontdekte en herkende. Broeder Bailey was tijdens de oorlog verbonden aan de staf van het achtste leger van Groot-Brittannië. Hij werd op 18 October 1947 gedoopt in het kerkgebouw van de Zuid Londense gemeente.

De reis van Rome naar Zion is stormachtig en vol moeilijkheden. Ik kwam tot de ontdekking, dat dalen van wantrouwen en rivieren van twijfel overwonnen moesten worden voordat ik, een Rooms Katholiek, de weg duidelijk afgebakend zag, die mij voerde tot de Kerk, waartoe ik zojuist door God's genade ben toegetreden.

Ik bemerkte al spoedig dat hij, die onbevooroordeeld het probleem onder ogen ziet, wegen vindt om hem door de dalen van

wantrouwen te voeren, en er bruggen geslagen worden, waarover hij de rivieren van twijfel kan oversteken. Zo verging het mij in ieder geval, toen ik besloot alle vooroordeel terzijde te stellen, en het onderzoek begon, hetwelk mij van de Rooms Katholieke Kerk tot het gezin van de Heiligen der Laatste Dagen bracht.

In de afgelopen zomer ontmoette ik op een reis door Frankrijk voor het eerst de Mormoonse zendingen. In het begin was ik erg sceptisch gestemd ten opzichte van de leer, die zij verkondigden, zoals, naar ik veronderstel, een ieder zal zijn, die voor het eerst in contact komt met een Kerk, wier leringen geheel nieuw voor hem zijn, en die, op zijn zachtst uitgedrukt, van het Katholieke standpunt bezien, wel zeer onorthodox zijn.

Ik kwam evenwel onder de indruk van de grote oprechtheid der zendingen. Het was eigenlijk deze oprechtheid en de diepe ernst van deze jonge mannen, die mij aantrok, doch met een gevoel van grote superioriteit verzocht

ik hun mij hun godsdienst uit te leggen. Ik wilde mij van hun standpunt op de hoogte stellen, omdat ik er altijd plezier in gehad heb van andere godsdiensten te leren, doch alleen met de bedoeling mijzelf er van te overtuigen hoe ver al die andere godsdiensten bezijden de waarheid waren, vergeleken met de Rooms Katholieke Kerk.

In dit geval was ik er dan ook volkomen van overtuigd mijn eigen geloof in het Katholicisme te kunnen versterken door uit mijn geest te bannen wat ik beschouwde als de absurde beweringen van weer een secte. Ik koesterde zelfs in stilte de hoop in de loop van mijn gesprek met de zendelingen hun geloof in het Mormonisme aan het wankelen te brengen en het ten gunste te keren van de Kerk, waartoe ik behoorde en waarmede ik mij zo nauw verbonden gevoelde.

Doch het kwam anders uit. Deze keer stond ik tegenover iets, wat niet zo gemakkelijk uit mijn gedachten te bannen was. De beweringen van de Heiligen der Laatste Dagen waren geheel nieuw voor mij. Tot nu toe had ik alleen te doen gehad met het Protestantisme en zijn verschillende vormen. Ik had nog nimmer een kerk ontmoet, die beweerde de ware en enige Kerk van Christus te zijn, en dit volhield tegen en boven alle andere kerken. Want, zo werd mij gezegd, dit deden de Mormonen.

Afval?

Men vertelde mij van de herstelling van het heilige Priesterschap, van de wederoprichting van Christus' Kerk, welke noodzakelijk geworden was tengevolge van de afval, die gedurende

eeuwen had plaatsgehad. Eerst kon ik niet toegeven, dat dit het geval geweest was, tenminste niet in de Kerk, waartoe ik behoorde, hoewel ik moest erkennen, dat er in de Oosterse Kerk waarschijnlijk een afval geweest was. In mijn gevoelens kon de uitdrukking „afval” nauwelijks toegepast worden op de Protestantse kerken van het Westen, daar zij alle uit ketterij geboren waren en in duisternis zouden blijven ronddolen, tot zij tenslotte tot de kudde van de ware Kerk zouden terugkeren. Een dergelijke thesis was volgens mij redelijk en in overeenstemming met hetgeen de Schrift leerde.

Doch in mijn gevoel kón de heilige Katholieke Kerk niet verkeerd zijn. Werd zij niet voor fouten behoed door de gave des Heiligen Geestes en de pauselijke onfeilbaarheid? Was het niet haar zending alle mensen op de weg der waarheid te leiden? In mijn ziel bestond daaromtrent niet de minste twijfel. De Amerikaanse zendelingen stelden evenwel vragen, die mij tot ernstig nadenken brachten. Ik besloot het te onderzoeken. Mijn onderzoek bracht mij niet de zekerheid, die ik verlangde. Ik gevoelde mij niet op mijn gemak. Ik gevoelde, dat mijn geloof voornamelijk rustte op dogmatische stellingen, meer dan op logica of zelfs historische feiten.

Gij zult hebben opgemerkt, dat ik tot nu toe niets gezegd heb van de inhoud van het Boek van Mormon, want eerst enige tijd na mijn eerste ontmoeting met de Mormoonse zendelingen stemde ik er in toe het boek te lezen. Ik was toen bijzonder kritisch, en aan deze critiek lag een diepgevoert vooroordeel ten grond-

slag. Intussen was mij een zeer belangwekkend boek in handen gekomen, getiteld: „Protestors of Christendom”, geschreven door Professor James L. Barker. Dit boek wordt nu door de Heiligen der Laatste Dagen gebruikt als referentie.

Mij was altijd geleerd, dat geschiedenis meer een kwestie van feiten is dan van gezichtspunt. Men kan de redenen bespreken, die de mensen tot bepaalde handelingen aanzetten, doch men kan niet argumenteren over feiten, wanneer men weet dat deze op waarheid berusten. In een dergelijke situatie bevond ik mij, toen ik het door Prof. Barker geschreven boek begon te lezen. Dit boek wil aantonen hoe in de Christelijke Kerk een afval plaatshad, die al heel vroeg begon; en om zijn verklaringen te boekstaven noemt de schrijver een massa feiten, die vanuit een historisch oogpunt bezien, reeds een zorgvuldig onderzoek waard zijn.

Autoriteit?

Pauselijke onfeilbaarheid?

Toen ik eenmaal begon sommige leerstellingen der Katholieke Kerk in twijfel te trekken, en de stelling ondermijnd was, waarop de Katholieke Kerk haar autoriteit baseert, n.l. een goddelijke opdracht aan Petrus, de rots, waarop de Kerk gegrondvest zou worden, en het uitvloeisel daarvan, de pauselijke onfeilbaarheid waar het geloofszaken betreft, stortte mijn geloof in het Rooms Katholicisme van een duizelingwekkende hoogte ineen.

Mij schenen de beweringen van de Heiligen der Laatste Dagen nu niet langer ongerijmd, maar zij schenen mij inderdaad redelijk

toe. Hoe meer ik over de Mormoonse Kerk las, des te sterker gevoelde ik, dat ik een geloof gevonden had, dat respect afdwong. Het Boek van Mormon maakte de indruk waar te zijn. Met koortsachtige belangstelling begon ik de profetieën van het Boek van Mormon te vergelijken met die van de Bijbel. Ook in de Bijbel kreeg ik nieuwe interesse toen ik mij er toe gebracht had hem onbevooroordeeld te lezen. Dingen, die mij eerst onbelangrijk en vanzelfsprekend toegeschenen hadden, kwamen plotseling in een nieuw licht te staan. In mijn grote ijver mij geheel eigen te maken met de dogmatische leerstellingen, was de kostbare boodschap van het reine en eenvoudige Evangelie aan mij voorbijgegaan. Men moet natuurlijk niet denken, dat als ons geloof in een godsdienst, waarin wij met ons gehele hart zijn opgegaan, begint te tanen, wij onmiddellijk bereid zijn er een andere voor in de plaats te stellen. Maar zoals ik reeds zeide waren de beweringen der Mormonen van die aard, dat zij door een oprechte onderzoeker niet zonder meer verworpen konden worden. Dientengevolge zette ik mijn onderzoek voort, en hoe verder ik vorderde, des te meer kwam ik onder de indruk van de leerstellingen der Mormonen. Langzaam aan begon ik in deze dingen te geloven.

Ik neem het herstelde Evangelie aan.

Gedurende mijn onderzoek was ik van Frankrijk naar Engeland verhuisd, en ik besloot, door de Britse Zending de draden wederom op te nemen.

Op een Zondagavond bezocht ik een vergadering van de Heiligen

(Vervolg op blz. 250)

Historie

VOOR HET VOETLICHT

(Eeuwenoude verslagen worden op de filmrol vastgelegd.)

Zevenduizend bladzijden per dag!

We lopen over een vloer, bestaande uit stalen rekken, en boven ons hoofd bevinden zich nog vier van dergelijke vloeren. Als we naar omhoog kijken, kunnen we dwars door alle verdiepingen van het hoge gebouw het glazen dak zien, waar nu het zonlicht doorheen straalt. 's Avonds wordt een handle overgehaald, waardoor automatisch alle ruiten afgesloten worden met metalen brandschermen, die de kostbare inhoud van deze grote ruimte beveiligen. Alles is hier metaal — de vloeren, de open trappen, die de verschillende etages verbinden, de stangen, waarop de vloeren rusten, en de stellingen, waarop zich in onafzienbare rijen de boeken en documenten bevinden, die met zoveel zorg bewaard worden. Op een rij naast elkander geplaatst, zouden deze geschriften een afstand van 30 kilometer beslaan.

Ze zijn onvervangbaar, en daarom zo waardevol. Hier komt de

geschiedenis van vervlogen eeuwen tot leven, hier keren we terug tot de dagen van de Gouden Eeuw, de Graven van Holland, Karel de Grote. Het is een eigenaardige sensatie, een vredesverdrag in handen te houden, dat bijna 1000 jaar geleden gesloten werd, en met grote zorg op het perkament vastgelegd. Met gekleurde koorden zijn er drie koninklijke zegels aangehecht; een reusachtig zegel met een middellijn van ± 12 cm voor de koning van Denemarken, twee kleinere voor zijn beide zoons. Welk een geschiedenis is er aan dit document verbonden, hoeveel bloed is gevloeid, hoeveel tranen zijn gestort, eer deze vrede getekend kon worden...? Maar we kunnen er niet bij stilstaan, want de volgende eeuwen vragen onze aandacht. In bonte rij trekken de gebeurtenissen aan ons voorbij, vastgelegd in doop-, trouw- en begraafboeken, weesboeken, verslagen van de rechterlijke macht, testamenten, militaire registers..

geen facet van het wisselvallige aardse bestaan is overgeslagen. Voor de genealoog een land van belofte!

Het is het Rijksarchief te 's-Gravenhage, waar we dit alles aantreffen. Dank zij de zorg, waarmee deze documenten in de loop der eeuwen bewaard werden, verkeren zij thans nog in uitstekende toestand. Maar hoe goed zij ook verzorgd worden, niets kan hen beschermen tegen het geweld van rampen, tegen de vernietigende kracht der moderne wapenen, of tegen roof. Gingen gedurende de afgelopen oorlog opmerkelijk weinig verslagen door geweld verloren, verscheidene werden uit het land van

herkomst overgebracht naar vaak onvindbare plaatsen, die soms op zeer toevallige wijze aan het licht komen. Nog onlangs werden in de kelders van een pand, dat de Kerk in Berlijn huurde, stapels historische boeken en registers gevonden van de meest verschillende oorsprong. Groot was de vreugde der rechtmatige eigenaars, o.a. kerkelijke parochies, toen zij van de vondst van hun verloren gewaande bezit op de hoogte werden gesteld.

Een bibliotheek in een handkoffer.

Dat de microfilm-techniek hier ongedachte uitkomst brengt, is duidelijk. Van ieder boek, dat op deze wijze behandeld wordt, ontstaat een miniatuur-copie, waarvan een willekeurig aantal exemplaren vervaardigd kan worden. Een kleine filmrol bevat de afdrukken van duizenden bladzijden, een handkoffer vol filmrollen bevat een bibliotheek! Nu kan men de kostbare verslagen in veiligheid brengen. Gaat het origineel verloren — geen nood. In de toppen der bergen bevindt zich hetzelfde materiaal, opgeborgen in de genealogische bibliotheek.

Dat dit plan met enthousiasme begroet werd in de landen, waar de kerk het introduceerde, behoeft geen betoog. In het bijzonder het feit, dat de Kerk een copie van de microfilm aanbiedt aan de archieven, waar de verslagen beheerd worden, wordt ten zeerste gewaardeerd.

In Nederland werd op 1

Het Rijksarchief te 's-Gravenhage

Oud. Archibald F. Bennett op de hoogste verdieping van het Rijksarchief te 's-Gravenhage.

December 1947 een aanvang maakt met microfilmwerk in het Rijksarchief te 's-Gravenhage. Op 1 Juli j.l. waren reeds meer dan een half miljoen bladzijden de lens gepasseerd. Op 31 Juli konden de volgende cijfers vermeld worden:

Aantal blz. gefilmd	607.188
Aantal boeken gefilmd	3.343
Aantal filmrollen gebruikt	477
Gem. aantal boeken per dag	23

Alle doop-, trouw- en begraafregisters in het Rijks- en het Gemeente archief te 's-Gravenhage zijn gefilmd. Thans is het toestel overgebracht naar het Gemeente archief te Gouda, waar het werk

op dezelfde voet wordt voortgezet. De mogelijkheid is niet uitgesloten, dat het daggemiddelde in de toekomst opgevoerd zal worden tot 10.000 bladzijden.

Een belangrijk bezoek.

Van 3 tot 6 Augustus j.l. vertoefde Oud. Archibald F. Bennett, secretaris der Genealogical Society of Utah, in Nederland. Oud. Bennett heeft reeds enige tijd in Europa doorgebracht om zich op de hoogte te stellen van de voortgang van het microfilmwerk in de diverse zendingen.

Oud. Bennett is genealoog met hart en ziel, en het is moeilijk een familienaam te noemen, waarover Oud. Bennett geen bijzonderheden weet te vertellen. Door zijn uit-

gebreide talenkennis (tot onze verbazing las Oud. Bennett tijdens zijn verblijf op het Zendingkantoor een artikel in „De Ster“) voelt hij zich in den vreemde volkomen thuis, en zijn innemende persoonlijkheid maakt hem een graag geziene gast. Door gestadige arbeid en toewijding aan de idealen van zijn godsdienst is hij een der vooraanstaande mannen in de Kerk geworden.

Reeds 20 jaar is Oud. Bennett verbonden aan de Genealogische Vereniging der Kerk. „Toen ik een jongeman was“, vertelde hij ons, „en als schoolonderwijzer in

een Canadees dorpje werkzaam was, werd mij in mijn patriarchale zegen beloofd, dat ik beschermd zou worden tijdens mijn reizen over land, ter zee en in de lucht. Ik kon toen niet begrijpen, waarom mij zulk een belofte gegeven werd, maar nu weet ik het heel goed. Vele lange reizen heb ik voor de Kerk gemaakt, en hoewel het gevaar me soms rakelings gepasseerd is, is mij nimmer een ongeval overkomen."

Overdracht der films.

Een onderdeel van Oud. Bennett's bezoek aan Nederland vormde de officiële overdracht van de eerste 200 filmrollen aan de Algemene Rijksarchivaris van Nederland, Jhr. Dr. D. P. M. Graswinckel. Dit bezoek vond plaats op Vrijdag 6 Augustus j.l. en verliep buitengewoon aangenaam. Oud. Bennett dankte Jhr.

Graswinckel voor de prettige medewerking, die deze ons verleend heeft, en Jhr. Graswinckel antwoordde daarna met een boodschap in het Engels, waarvan de vertaling hier volgt:

„Toen Uw vereniging in de persoon van Mr. Zappey mij ongeveer 1½ jaar geleden verzocht, of het mogelijk zou zijn microfilms te vervaardigen van de zogenaamde „Doop- trouw- en begraafregisters“, die nu in de Algemene Rijksarchieven aanwezig zijn, aarzelde ik niet lang U mijn toestemming te geven. Ik achtte de betekenis van dit plan zo groot, dat ik Z. E. de Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen hiervan op de hoogte stelde, en hem toestemming verzocht, de medewerking van mijn collega's in de provincies in te roepen. Deze waren allen bereid, de medewerking van de gemeente-archivariissen in hun provincie te verzoeken, en het schijnt mij toe, dat de practische resultaten geheel volgens plan zijn.

Het is voor Uw vereniging van het grootste belang, een volledige copie te bezitten van de genoemde registers; de

Jhr. Graswinckel bestudeert de microfilm-afdrucken.

V.l.n.r. Oud. R. Schippers, die de microfilm-opnamen verricht; president Cornelius Zappey, Oud. Archibald F. Bennett, Jhr. Dr. D. P. M. Graswinckel, Rijksarchivaris, en zijn Secretaris, de Heer J. L. van der Gouw.

negatieve film zal met een positieve film in Groot Salt Lake City bewaard worden. Het is duidelijk, dat dit voor Nederland van belang is; in geval van rampen in Europa en vernietiging van de originele registers zal er altijd een copie in Utah zijn. Uw vereniging is zelfs verder gegaan en heeft ons een positieve film aangeboden, voor welk aanbod wij inderdaad zeer dankbaar zijn. Bij de aanvaarding van de eerste honderd films, die heden plaats vindt, kan ik U de verzekering geven, dat wij Uw geschenk op hoge prijs stellen. Wij zijn van plan de films een andere plaats te geven dan de boeken, om een zo groot mogelijke kans te hebben, dat te allen tijde een van de twee ter beschikking is. Ik wil eindigen met de hoop, dat U dit werk tot Uw grootste tevredenheid zult kunnen volbrengen. Nogmaals dank ik U hartelijk voor Uw welkome geschenk.”

Hierna werden Oud. Bennett, president Cornelius Zappey en

de andere leden van het gezelschap rondgeleid door het gehele archief, hetgeen in hoge mate Oud. Bennett's belangstelling had.

Op de avond van dezelfde dag vertrok Oud. Bennett naar Bazel, om ook in de Zwitserse Zending besprekingen over dit werk te voeren.

En terwijl Oud. Bennett zijn reis vervolgt, werken microfilm-machines in vele landen van Europa zonder ophouden voort. In het felle licht der lampen wordt blad na blad omgeslagen en op de filmstrook vastgelegd . . . om in Zion een plaats te krijgen in de archieven, waar „de oogst der jaren” verzameld wordt.

Voor de Zusters.

Het Z.H.V. Hoofdbestuur deelt mede, dat op de volgende data in de navolgende plaatsen Z.H.V.-Districtsvergaderingen gehouden zullen worden.

Rotterdam:	24 Augustus
Arnhem:	14 September
's-Gravenhage:	21 September
Amsterdam:	26 October
Groningen:	30 November
Utrecht:	4 Januari 1949.

Alle zusters, ook niet-leden, hartelijk uitgenodigd!

IJMPREEKJES-NABLOEI

No. 20. VERTOLKEN.

Zij was een vrouw met grijzend haar en vriendelijke blik. Men zeide, zij was zestig jaar — geen vijftig nog, dacht ik. In San Fransisco woonde zij, maar was van Hollands bloed. Haar doen en laten boeide mij, zodra 'k haar had ontmoet.

Vertolken en vertalen was in ons gesprek gemeld, en wat zij sprak was zeer van pas, waarom 't hier wordt verteld. Sprak zij in 't Engels, menigmaal kwam 't Hollands voor de dag, en 't toonde dat haar moedertaal niet diep verborgen lag.

„Vertolken doen wij allen hier,” zo sprak zij, „ieder uur; neen, niet vertalen op 't papier, 'k bedoel: als mens en buur. **Interpret** zegt de Amerikaan, in-TUR-pr't—tolk-zijn—juist! Wij laten anderen verstáán, wat hier van binnen huist.

Toen onze Heiland onder 't volk rondging, preekte en genas, was Hij in woord en daad de tolk van wat de Vader was en is en doet; en U en mij, die volgen in Zijn spoor, of 't willen doen, ons waarschuwt Hij: „Doet zó! Ik ging U vóór!”

Zó sprak die vrouw van Hollands bloed; en ik gedenk nog vaak haar zielevuur, haar hartegloed, haar ijver voor haar taak: een tolkentaak! een heilig werk! En 'k vraag: Is **U**, ben ik, als lid van Gods herstellde Kerk, Zijn tolk, elk ogenblik?

Salt Lake City, Utah.

Frank D. Kooyman

President Alma Sonne bezoekt

Europa

door Wallace G. Bennett.

President en Zr. Alma Sonne van de Europese Zending, Ouderling Archibald F. Bennett, secretaris van de Genealogische Vereniging der Kerk, en de schrijver brachten kortgeleden een bezoek aan verscheidene Zendingen in Europa, o.a. aan Tsjechoslowakije, Duitsland en de Scandinavische landen.

Bezoek aan Tsjechoslowakije.

Een der hoogtepunten van onze reis was het langverwachte bezoek aan Tsjechoslowakije, van 28 Mei tot 4 Juni j.l. In dat land viel President Sonne allerwege een geestdriftige ontvangst ten deel. Het succes van de openbare vergaderingen, gehouden in verschillende Tsjechische steden, wijst er op, dat in geen ander land van Europa meer belangstelling voor de Evangelieboodschap bestaat dan hier.

In Brno, de op één na grootste stad der Tsjechische republiek, kwamen 1600 mensen bijeen. Met groot succes werden eveneens speciale openbare vergaderingen gehouden in Pilsen, Praag, Mlada Boleslav en Olomouc.

De zendingen te Brno hebben alle middelen te baat genomen om bekendheid te geven aan het bezoek van President Sonne. Toen zij niet de beschikking konden krijgen over de zaal, die zij eerst gedacht hadden te zullen krijgen, huurden zij met behulp van de gemeentepresident van Brno, br. Otakar Voykuvka, de grootste en beste vergadergelegenheid van de gehele stad, n.l. het stadion. Zij verspreidden 20.000 aankondigingen en plaatsten door de gehele stad verspreid meer dan 100 grote borden. Zij gebruikten de pers en het radio-reclameprogramma om het bezoek aan te kondigen.

Kort voor de vergadering zou aanvangen, waren er ongeveer 200 mensen aanwezig in de grote zaal. President Wallace F. Toronto, de Tsjechoslowaakse

Zendingspresident, merkte op, dat vele mensen behoefte hadden aan een „academisch kwartiertje“, en voorspelde optimistisch, dat er wel ongeveer 500 mensen zouden komen. Ondertussen bleven de mensen binnen stromen tot de grote zaal, tot blijde verbazing van zowel zendingen als gasten, geheel gevuld was, en men zich moest vergenoegen met een staanplaats.

Met diepe belangstelling verwelkomden de aanwezigen Zr. Sonne spontaan met handgeklap, toen zij opstond om te spreken. Zij dankte eerst voor het boek, dat haar geschonken was, en gaf toen een weldoordachte toespraak over het belang van het tehuis, en de plaats der vrouw in de Kerk. Toen Zr. Sonne uitgesproken was, applaudiseerden de toehoorders zo hartelijk, dat zij met een buiging moest danken voor zij haar plaats weer kon innemen. „Het was een der heerlijkste ogenblikken van mijn leven,“ verklaarde zij later.

Ook President Sonne werd met applaus ontvangen toen hij opstond. Na enige inleidende opmerkingen verklaarde hij, „dat de enige hoop, welke de mens in de wereld nog heeft, is, dat hij zich tot God kan wenden“. De toehoorders onderbraken hem om te applaudiseren, zodra zijn tolk, Zr. Tessa Voykuvka, deze uitspraak vertaald had.

De President verklaarde nadrukkelijk, dat wij niet naar Tsjechoslowakije gekomen waren met een politieke- of economische zending, doch slechts als zendingen, die het Evangelie van Jezus Christus verkondigen. Hij dankte, zoals hij ook in andere vergaderingen gedaan had, de Tsjechische regering, dat hem toegestaan was het land binnen te komen om het volk te bezoeken en het zijn getuigenis te geven. Hij vertelde, dat het zendingssysteem der Kerk reeds 115 jaar oud is, en dat in Groot-Brittannië reeds sedert 1837, en in Skandinavië al

sinds 1850 zendelingen der Kerk gearbeid hebben.

Hij verklaarde, dat „de tijd gekomen was om de Zaligsprekingen te lezen en te overpeinzen“, en zeide, „wij prediken het herstelde Evangelie van Christus en roepen de gehele wereld toe, zich te bekeren en tot God te komen“. Hij smeekte God's zegen af over het Tsjechische volk, over zijn regering en over het land. Het applaus aan het einde van zijn toespraak was overweldigend. Het was een wondervolle uiting van vriendschap en waardering.

Bezoek aan Duitsland.

Op 23 Juni j.l. verlieten President en Zr. Alma Sonne, wederom in gezelschap van Ouderling Archibald F. Bennett en de schrijver Londen, waarheen zij na hun bezoek aan Tsjechoslowakije voor enkele weken teruggekeerd waren, om een bezoek te brengen aan de Zendingen in Oost- en Westduitsland en Skandinavië. Dit verslag aan onze leden betreft de Duitse en Zweedse Zending.

De hoogtepunten van onze reis tot nu toe (14 Juli, op welke datum wij Finland bereikten), waren de conferentie te Berlijn en de diensten, gehouden bij de inwijding van twee nieuwe vergadergebouwen in Zweden.

De op 26 en 27 Juni te Berlijn gehouden conferentie was de grootste bijeenkomst van Heiligen, die wij buiten de staken van Zion bezocht hebben. Er waren 6000 personen aanwezig, die uit alle delen van Oostduitsland te samen gestroomd waren. Bijna 3000 bezoekers kwamen met speciale treinen, waarvoor President Walter Stover van de Oostduitse Zending gezorgd had.

Het lag oorspronkelijk in onze bedoeling per auto naar Berlijn te gaan, doch in de week, voorafgaande aan de conferentie, werd de autobahn in de Russische zône gesloten. Wij reden naar Frankfurt, waar we President Jean Wunderlich van de Westduitse Zending ontmoetten, die op 26 Juni met ons naar Berlijn vloog.

Het is een opwindende gewaarwording onder de huidige omstandigheden Berlijn te betreden. Berlijn is een eiland in de Russische zône van Duitsland. De mensen zijn er niet zo gespannen als buiten de stad, doch er werden vele veronderstellingen geopperd omtrent wat in de naaste toekomst gebeuren zal.

De conferentie, op grote schaal aangekondigd als de „Freud-Echo 1948“ (Vreugde-echo), werd gehouden in het Reichsportfeld, een groot openlucht stadion, dat door Hitler gebouwd werd,

Kerkleiders op de Berlijnse Conferentie.

nu gelegen in de Britse sector van Berlijn. In de Zaterdagavondbijeenkomst kwamen de winnaars van de O.O.V.-wedstrijden, die door de gehele Zending heen gehouden waren, in muziek en openbaar spreken tegen elkaar uit. Tevens spraken in deze vergadering President Sonne en Oud. A. F. Bennett.

Des Zondagsmorgens presenteerde het uit ongeveer 200 stemmen bestaande Berlijnse zangkoor, begeleid door een uitstekend orkest, „Het Visioen“ van Evan Stephens. Alle deelnemers aan dit programma waren leden der Kerk. De vertolking en de sfeer, die het geheel ademde, waren een inspiratie voor alle aanwezigen.

Na de ochtenddienst werd de grote menigte bezoekende leden soep aangeboden, welke met onuitsprekelijke dankbaarheid werd aanvaard.

In de avonddienst zeide President Sonne, zich te verheugen de gebeurtenissen van

die dag aan de Algemene Autoriteiten te kunnen rapporteren. Hij herinnerde zijn toehoorders er aan, dat Jezus ons leerde hoe te leven, en hij vroeg hun hem te willen helpen bij de prediking van het Evangelie aan het Duitse volk. Hij smeekte God de Duitse Heiligen te blijven zegenen, zodat hun geloof steeds hechter zou worden, en zij de toekomst moedig en vol vertrouwen tegemoet zouden zien.

Toen President Walter Stover het woord voerde, begon het te regenen, doch niemand dacht er aan heen te gaan. Evenmin onderbrak President Stover zijn toespraak. Het was een buitengewone aanblik al die mensen samengedrongen onder paraplu's aandachtig te zien luisteren.

Het gezang van de Duitse Heiligen is treffend. Hun gezang weerspiegelt de geest van liefde en kameraadschap, welke gevonden wordt bij hen, die Christus' Evangelie aanvaard hebben. Zij zijn bezig een record in Kerk-activiteit te vestigen.

Een buitengewone vergadering werd op 30 Juni j.l. te Hamburg gehouden. Wij reden er in gezelschap van President Jean Wunderlich vanuit Frankfort naar toe, nadat wij Berlijn per vliegtuig verlaten hadden. Meer dan 400 mensen verzamelden zich te Hamburg om President Sonne te horen. Hij verklaarde, dat de wijsheid der mensen gefaald had, en dat de mens zich nu tot God moest wenden. „Wij moeten leren in Zijn beloften te geloven. Predik uw vrienden

het Evangelie door woord en daad,” drukte hij hun op het hart.

Zoals de meeste Duitse steden van enige betekenis zijn Hamburg en Berlijn groten-deels verwoest en in puin gelegd. Men vraagt zich af waar de mensen wonen. In Hamburg zagen wij, dat de kortgeleden door de Westerse mogendheden ingevoerde geldsanering artikelen in de winkels heeft gebracht, die men sedert voor de oorlog niet meer had gezien. Geld heeft nu weer enige waarde. Het wordt weer aangenomen als ruilmiddel en het verdringt de sigaret, die in Duitsland slechts zelden gerookt wordt voor zij door vele handen is gegaan. Wij bezochten een grote opslagplaats van Voorzorgsgoederen, vanwaar de door de heiligen in Zion gezonden kleren en levensmiddelen onder de heiligen in het Hamburgse district worden gedistribueerd.

Het bezoek aan Zweden.

Op 4 Juli j.l. wijdde President Sonne te Goteborg en op 11 Juli j.l. te Lulea de nieuwe kerkgebouwen in, die aldaar door de Kerk zijn aangekocht. De Heer heeft ongetwijfeld met welbehagen op deze gebeurtenissen neergezien, want Zijn Geest was in beide vergaderingen in ruime mate aanwezig. Oud. Archibald F. Bennett zeide, dat hij ten zeerste herinnerd werd aan een Tempel-inwijdingsdienst.

Het kerkgebouw te Goteborg zou de Kerk in welke stad ter wereld ook tot eer strekken. De naar Zweden komende

zendelingen onderbreken hun reis te Goteborg om de taal en het Evangelie te bestuderen, voor zij uitgaan in de verschillende districten. Het gebouw doet dienst als hun school, terwijl het tevens het hoofdkwartier van het district is, en gebruikt wordt voor de bijeenkomsten der leden van Goteborg, welke gemeente een der grootste van Zweden is.

Een gedeelte der conferentiegangers in het Berlijnse Stadion.

President Eben R. T. Blomquist van de

Het nieuwe vergadergebouw te Goteborg in Zweden.

Zweedse Zending buit de mogelijkheden van een gebouw tot het uiterste uit. Onder zijn toezicht en de onmiddellijke leiding van de districts-president Newell Nelson is het gebouw gerestaureerd en verbouwd. Zendingen, leden en verscheidene niet-leden hebben talloze uren gearbeid om het gebouw voor de inwijding gereed te maken.

De wijdingsdiensten van 4 Juli werden opgeluisterd met de liefelijke zang en muziek van zendingen en het Goteborgse koor. Soli van zendingen, kwartetten en instrumentale nummers verhoogden de geest van aanbidding in deze diensten.

Alvorens het inwijdingsgebed uit te spreken, verklaarde President Sonne, dat de Heiligen der Laatste Dagen altijd een kerken- en tempels-bouwend volk geweest zijn. Hij zeide, dat wij bezig zijn te helpen bij het leggen van het fundament van God's Koninkrijk op aarde, zowel materieel als geestelijk. Zondagsmiddags leidden de zendingen een vergadering in de Engelse taal ter gelegenheid van de viering der Amerikaanse onafhankelijkheidsdag. Oud. Morgan B. White verzorgde de muziek en gaf de uitleg. President Sonne gaf een indrukwekkende toespraak, die alle aanwezigen opnieuw tot nadenken bracht over de betekenis van vrijheid, gerechtigheid en de eeuwige beginselen, waarop de Amerikaanse Constitutie is gegrondvest. In de avonddienst herhaalde hij nadrukkelijk, dat onze boodschap luidt: „Bekeert u, anders zult gij omkomen,” want „God's hand rust op de

natiën”.

De inwijding van 11 Juli j.l. te Lulea luidt een nieuw tijdperk in voor de Kerk in Noord Zweden. Het witte gebouw, dat eveneens grondig gerestaureerd is, was overvol. Er bevonden zich ongeveer 100 bezoekers en vrienden onder de aanwezigen.

In de Zweedse Zending werden vervolgens speciale vergaderingen gehouden te Malmö, Norrköping, Stockholm en Kaparanda. Hoewel de Zweden nu van

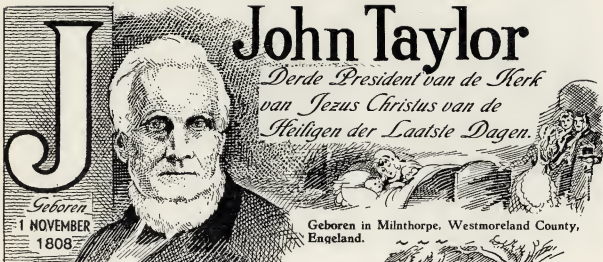
hun zomervacantie genieten was de opkomst in deze vergadering uitstekend. Op 7 Juli woonden wij in de vroege morgen in een volmaakte omgeving een doopdienst bij aan de oevers van een meer in de nabijheid van Stockholm. Een Joods meisje, een Japans-Zweeds meisje en een Fin daalden af in de wateren des doops om het verbond met hun Heer te sluiten.

Op 6 Juli kwam Oud. Henry A. Matis van de Finse Zending naar Stockholm om vergaderingen ter bespreking van genealogische kwesties bij te wonen. Waar we ook geweest zijn heeft Oud. A. F. Bennett zich bezig gehouden met de verschillende microfilm- en research-projecten, die door de Kerk uitgevoerd worden.

Het is een genot in het midden van de zomer in het noordelijke land te vertoeven, waar het nimmer donker schijnt te worden. Het is een vreugde voortdurend te trekken, zendingen, heiligen en vrienden te ontmoeten, te getuigen dat God's Kerk wederom op aarde hersteld is, en te zien hoe de verschillende zendingen in Europa met rasse schreden vooruitgaan.

Wallace G. Bennett.

Lulea, Zweden, 13 Juli 1948.

John Taylor

Derde President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Geboren
1 NOVEMBER
1808

Geboren in Milnthorpe, Westmoreland County, Engeland.

Na zich tot schrijnwerker bekwaamd te hebben, emigreerde hij naar Canada, waar hij in het huwelijk trad.

Hij werd tot het Evangelie gebracht door de prediking van Parley P. Pratt.

Hij ontmoette de Profeet Joseph Smith. Een jaar na deze ontmoeting werd hij tot Apostel verordeneerd.

Hij vervulde een zending in Engeland.

Door middel van de pers verdedigde hij de Kerk met vaardige pen.

Toen hij zich met de Proteet in de gevangenis te Carthage bevond, werd John Taylor's leven gered doordat een kogel op zijn horloge afstuitte.

In de herfst van 1847 betrad hij de Salt Lake Vallei.

Hij bouwde een der eerste zaagmolens in Utah en hij ontzag zich niet er zelf in te arbeiden...

In 1880 werd hij, na het overlijden van President Brigham Young, ondersteund als President der Kerk...

Zijn geliefkoosde slagzin luidde:

„Het Koninkrijk Gods of niets”

Dennis en het Mormoonse Bataljon

door MABEL HARMER.

(Vervolg).

Het verhaal tot nu toe:

Dennis Martin, met zijn ouders en jongere broertjes uit Nauvoo verdreven, begeeft zich met het Mormoonse Bataljon, op bevel der regering van de Verenigde Staten te Winter Quarters gevormd, op weg naar Mexico om aan de strijd deel te nemen. De eerste mijlpaal op de beroemde tocht van het „Mormoonse Bataljon” is Fort Leavenworth, waar de mannen behoorlijk uitgerust worden. Te Bent's Fort, het volgende doel van het Bataljon, worden Dennis' moeder, die als verzorgster medegegaan was, en zijn beide broertjes teruggezonden. Zijn vriendinnetje Nancy Abbott gaat met haar moeder echter wél verder mee. Op deze tocht wordt Dennis, die te jong is om soldaat te zijn, tot ezel-drijver bevorderd. Onder de ezels maakt hij zich een vriendje, door hem Hannibal gedoopt, waar hij zich bijzonder aan gaat hechten. Als zij een klein Indiaans dorp, doorgetrokken zijn, komt hij tot de ontdekking, dat Hannibal verdwenen is. Natuurlijk gaat hij hem zoeken en hij vindt de ezel dan ook bij een der Indianen, die hem ontdekt als hij bezig is het dier los te maken. Hij wordt gevangen gehouden tot zijn vrienden hem komen bevrijden.

„Ik zal het proberen,” antwoordde Ned, „maar hij heeft alle voordelen aan zijn kant. Bovendien mogen we niet te veel tijd verliezen met praten.”

Ned deed zijn best en gebruikte alle hem ten dienste staande Spaanse woorden, doch de Indianen bleef onbewogen. Ten slotte hief Ned beide armen op in een gebaar van wanhoop: „Hij beweert dat iemand zijn geit gestolen heeft en dat hij daarom de ezel wil houden. Je kunt beter meegaan, dan ben je nog goed af.”

„Goed,” stemde Dennis bedroefd toe. „Maar ik vind het verschrikkelijk Hannibal te moeten achterlaten.”

„Wacht eens even,” viel Neil in. „Vraag hem of hij dit voor de ezel wil aannemen,” en hij hield een prachtig jachtmes in de hoogte, dat zijn grootste schat uitmaakte.

„O nee, niet je mes!” riep Dennis, ziende hoe de ogen van de Indianen flikkerden. „Dat mag ik je niet vragen, te scheiden van je mes, zelfs niet voor Hannibal.” „Schiet op en vraag het hem,” herhaalde Neil. „Een mes is niet meer dan een stuk staal. Ik zal er nog wel eens een krijgen. Maar Hannibal, nu ja, Hannibal is een vriend.”

De ruil was slechts een kwestie van een half dozijn woorden. Enige ogenblikken later was het drietal buiten en op hun dieren, gereed de terugweg te aanvaarden.

„Espera!” riep de Indianen, toen zij weg wilden rijden.

„Hij zegt, dat wij moeten wachten,” verklaarde Ned. „Wat moeten we doen?”

„Ik ben er voor ons zo snel mogelijk uit de voeten te maken,” antwoordde Dennis, Hannibal aanzettend.

Doch de Indianen was reeds snel zijn hut binnen gegaan en verscheen even later met drie kleine broden, die hij Ned aanbood met de woorden: „Pan. Tienen hambre.”

„Dank je, vriend, òf we honger hebben,” beaamde Ned, de broden aannemend. Bij de jongens aangekomen gaf hij hun ieder een brood, zeggende: „Hier, een zoenoffer. Alleen maar om ons te tonen, dat er geen haatgevoelens bestaan.”

„Ai! Ik was bijna vergeten wat een honger ik heb,” zei Dennis, zijn tanden in het brood zettend. „Doe er zo lang mogelijk mee,” raadde Ned. „We zullen hoogstwaarschijnlijk niets meer te eten krijgen vóór we ons weer bij de troep aangesloten hebben.”

„Heb je dat gehoord, Hannibal?” zei Dennis. „Vooruit jongen,” en met een aanmoedigend klapje wendde hij het dier naar het Zuiden, om zich weer bij zijn makkers aan te sluiten.

HOOFDSTUK VI.

Een gewaagde onderneming.

Toen de drie jongens aan de plaats kwamen, waar de troep de vorige nacht gelegerd had, was deze geheel volgens hun verwachting reeds vertrokken. Zij volgden zo snel de dieren lopen wilden en slaagden er dan ook in, zich in de middag bij de compagnie aan te sluiten.

Aan het einde der week kwam Santa Fe in zicht, waar zich tot hun grote verlichting de hoofdgroep van het bataljon nog bevond. Kolonel Philip St. George was aangekomen om het bevel over het bataljon op zich te nemen, want Kolonel Allen was in Fort Leavenworth gestorven. Alvorens verder te trekken reorganiseerde hij de compagnieën op een strikt militaire grondslag.

Dennis kwam tot de ontdekking dat zelfs zijn eenvoudige plichten onder deze militaire regeling

vielen. Hij luisterde aandachtig toen het bevel van de Kolonel werd voorgelezen:

„Op het hoornsignaal moeten de ezels en ossen ingespannen en aangezet worden. De ezels moeten op behoorlijke afstand blijven en mogen niet naderbij gebracht worden. Iedere avond zal een hoornsignaal gegeven worden ten teken, dat de dieren gedrenkt moeten worden. De kwartiermeester zal iedere compagnie zes extra ezels toewijzen.”

Volgens deze nieuwe regeling moest iedere man dus zoveel mogelijk op zijn plaats blijven. Dennis kon nu niet naar voren gaan om naast zijn vader te lopen, zoals hij tot nu toe gedaan had, doch het bewustzijn weer in dezelfde groep te zijn maakte hem al gelukkig.

Hun weg voerde langs de oevers der Rio Del Norte, hetwelk betekende dat er voor mensen en dieren water in overvloed was. Op vele plaatsen was de grond echter bijzonder zandig. De mannen moesten de dieren helpen door de wagens aan lange touwen voort te trekken. Dit was op zichzelf al erg genoeg, doch bovendien werd het noodzakelijk het rantsoen der mannen te verlagen.

„Tot nader order zullen er driekwart pond bloem en driekwart pond suiker per persoon uitgereikt worden,” luidde de order. „Anderhalf pond vlees zal er per dag worden verstrekt.”

„Anderhalf pond vlees zou nog niet zo slecht zijn,” klaagde Ned, toen zij zich rond het kampvuur schikten voor het avondeten, „als het maar behoorlijk vlees was. De vette dieren, die wij in Santa Fe op de kop tikten, moeten gehouden worden voor trekdieren.

Zie nu eens wat wij te eten krijgen..... De arme slokkers, die van uitputting langs de weg gestorven zijn!"

„Ja, het is hard," antwoordde James, „maar de Kolonel weet wat hij doet. Als wij onze trek-dieren zouden slachten, zouden we in dezelfde toestand komen te verkeren als de man, die de kip met de gouden eieren doodde. Kom hier, houd je bord bij. Dan zal ik je een heerlijk stukje geven van de oude zak beenderen, die precies op tijd de geest gaf om ons in 't leven te houden."

„Bah," Met een gebaar van walging nam Ned zijn bord terug. „Het zijn niet anders dan darmen, zeg ik je!"

„Hmm, en de troep, die voor ons uittrekt, heeft de heerlijk gaar gestoofde huid ter consumptie gekregen. Maar wacht maar eens: De volgende keer krijgen wij het merg! Kom vanavond dus niet te laat. Ik hoop, dat je die bedreiging goed tot je zal laten doordringen."

Dennis lachte, nam een emmer en ging naar de rivier. Het onsmakelijke eten was niet zo slecht als je maar genoeg water had om het weg te spoelen.

Terwijl hij zich bukte om zijn emmer te vullen, hoorde hij vlugge voetstappen achter zich. Vol verbazing zag hij daar helemaal alleen een jonge, aardige Mexicaanse vrouw op zich toekomen. „Hallo!" riep hij. „Wat doet ú hier."

Op hem toesnellend liet zij met uitgespreide, druk gebarende handen een stortvloed van woorden over hem heen kabbelen.

„Het spijt me," hoofdschudde hij. „Ik kan geen woord verstaan van wat u zegt. U kunt dus beter uw

stem sparen. Als u met mij mee wilt gaan, zullen we zien wat we voor u doen kunnen."

Haar wenkend hem te volgen klom Dennis langs de rivieroever omhoog, terwijl de vrouw achter hem aankwam.

„Nog meer werk voor je, Ned," kondigde hij aan, toen zij het kampvuur genaderd waren. „Ik ontmoette haar bij de rivier. Zij schijnt iets op het hart te hebben."

„Goede avond, Senora," begon Ned beleefd, want de vrouw was goed gekleed en zag er welgesteld uit — heel anders dan de halfbloed Indianen, die zij tot nu toe ontmoet hadden. „Wat kunnen wij voor u doen?"

Er volgde wederom een stroom van Mexicaanse woorden, vergezeld van vele gebaren. Toen zij even stilhield om adem te scheppen, vertelde Ned: „Zij woont hier dichtbij op een ranch. De Navajo's hebben een groot gedeelte van hun vee weggevoerd. Haar man is niet thuis en nu vreest zij, dat de Indianen terug zullen komen om ook haar te ontvoeren. Zij vraagt ons met haar mee te gaan om ze met onze geweren op een afstand te houden."

„Met genoeg," antwoordde James, „mits de Kolonel toestemming geeft. Ik zal het hem gaan vragen."

Een half uur later kwam hij glimlachend terug met de mededeling: „De Kolonel zegt, dat zes van ons mogen gaan, maar dat de troep in de morgen verder gaat. Wij moeten ons weer zo spoedig mogelijk aansluiten. Wij moeten alle schapen kopen, die zij ons wil afstaan. Dat is eigenlijk de reden waarom hij ons laat gaan

en niet omdat hij enig medelijden koestert voor de wanhopige schone. We mogen de zes extra ezels van compagnie E nemen.” Nog vóór hij het laatste woord uitgesproken had, was Dennis al overeind en op weg naar de gekluisterde ezels.

„Hé, wacht eens even, jongetje,” riep James. „Wie heeft gezegd dat jij mee kon?”

„Toe James,” pleitte Dennis. „Je weet, dat ik even goed kan schieten als de anderen. En misschien geeft zij ons iets te eten.”

„All right. Je wint het. Misschien geeft ze ons iets te eten, en jij hebt evenveel recht op een goede maaltijd als een ander.”

Met een stralend gezicht rende Dennis naar de ezels. Terugkomend met de dieren stegen zij op en begaven zich op weg. Dennis bij Ned achterop en de Mexicaanse op zijn rijdier.

Het was al vrij donker toen zij de op twee of drie mijl afstand gelegen ranch naderden. Denkend aan de bloeddorstige Navajo's, die mogelijk in hinderlaag

achter de schuren of het huis lagen, kon Dennis een huivering niet onderdrukken. Hij bemerkte, dat de ouderen hun geweren in aanslag hielden, terwijl de Senora zich voorzichtig voortbewoog. Zij reden tot voor de deur, doch niets bewoog.

„Vanavond is er in ieder geval geen comité van ontvangst aanwezig,” merkte James op, terwijl hij van zijn rijdier steeg. Hij hielp de vrouw afstijgen, waarna deze naar binnen ging om licht te ontsteken.

Dennis maakte zijn ezels vast aan de paal terzijde van het huis en volgde de anderen naar binnen. Verwonderd liet hij zijn blikken gaan over de schone, geschilderde muren, de frisse witte gordijnen en de kleden op de vloer. In zijn gehele leven had hij niet zoiets hemels gezien, dacht hij. Hij had een gevoel alsof hij droomde. Plotseling kwam hij tot het besef dat het bijna een jaar geleden was, dat hij voor het laatst in een echt huis was geweest. Eerbiedig betastte hij de

Toen zij een heuveltje beklommen hadden, zagen zij plotseling het Indianenkamp voor zich (Zie blz. 246)

leuning van een stoel en liet er zich toen langzaam in neer.

De Senora bracht een groot blad met eten binnen — brood, geitekaas, koeken en Spaanse druiven. En alleen voor Dennis was er een groot glas heerlijke, koele melk.

„Ik wens de dame niets dan goed toe,” merkte James op, na een hele tros heerlijk zoete, sappige druiven geconsumeerd te hebben.

„Nu de Navajo's echter toch in de buurt zijn, ben ik blij dat ze onze bescherming kwam inroepen.”

„Van bescherming gesproken,” viel Ned in. „We kunnen beter een paar schildwachten naar buiten sturen. De Indianen zouden het gehele zaakje mee kunnen nemen, zonder dat wij er iets van bemerkten.”

Zij kwamen overeen wachten uit te zetten en elkaar om de vier uur af te lossen. Twee begaven zich naar buiten om de wacht te betrekken, terwijl de anderen zich op de grond uitstrekten. Zij hadden het aanbod van de vrouw om bedden klaar te maken van de hand gewezen.

„We zouden de gehele nacht nodig hebben om te wennen aan het idee, dat we weer in een bed slapen,” legde Ned haar uit. „En we hebben onze slaap veel te hard nodig.”

Dennis rolde zich in een deken voor de haard en legde zich te slapen, om bij het aanbreken van de dag gewekt te worden door het geluid van schoten. Zijn geweer grijpend snelde hij naar buiten, waar hij nog juist zag, hoe een troep Indianen het overgebleven vee van de boerderij, benevens hun eigen ezels, voor zich uitdreven.

„Is het niet verschrikkelijk!” riep

James, de vluchtende Navajo's nog een kogel nazendend. „Wat is er toch gebeurd, Bartley? Oh, ze hebben je om de tuin geleid, niet?”

„Ja, dat hebben ze,” antwoordde Bartley, zijn gewonde arm steunend. „Ik was aan de andere kant van het huis toen ik hen hoorde. Toen ik hier aankwam waren zij al klaar om weg te gaan. Wat zullen we doen? Ze te voet achterna gaan?”

„Er zal niets anders opzitten. Buiten de schapen is er op de ranch geen enkele viervoeter meer over. Als we de rest van ons leven niet bij de Senora willen blijven, zullen we ze terug moeten zien te krijgen. Jij zal natuurlijk hier moeten blijven. Wij anderen gaan de Indianen achterna. Vanavond zullen wij de ezels op dezelfde manier terug moeten zien te krijgen als de Indianen ze ons ontfutseld hebben.”

Zij besloten gehoor te geven aan de smeekbede van de Senora en te ontbijten vóór zij op weg gingen, want de dag zou lang en moeilijk genoeg zijn, zodat het niet aanging aan die moeilijkheden nog het scherpe zwaard van de honger toe te voegen. Bovendien zouden zij ontdekt kunnen worden als zij te snel achter de Indianen aangingen, waardoor zij iedere kans zouden verspelen om hun dieren ooit terug te krijgen. Ongeveer een uur na zonsopgang begaven zij zich op weg, zo veel mogelijk de open plekken vermijgend voor het geval de Indianen een wachtpost hadden uitgezet. Het spoor was gemakkelijk te volgen, aangezien de hoefindrukken diep in de droge, losse woestijngrond stonden afgetekend.

's Middags bereikten zij de plek,

waar de Indianen hun maaltijd hadden genuttigd. Dit bleek uit de as van het kampvuur en de overblijfselen van een schaap, die in het rond verspreid lagen.

„Zij hadden wel wat meer mogen achterlaten dan wol en beenderen,” klaagde Ned, tussen de overblijfselen zoekend.

„Dat hebben zij ook,” antwoordde Dennis. „Hier zijn de lampjes van het dier. Wil je ze hebben?”

„Nee, dank je. Ik heb gehoord dat je blind wordt als je ze opeet, en ik heb nog niet genoeg honger om dat te riskeren. Anders zou ik het misschien wel gedaan hebben, maar nu zal ik proberen het uit te houden tot wij weer op de ranch terug zijn.”

Korte tijd later, toen zij een heuveltje beklommen hadden, zagen zij plotseling het Indianenkamp voor zich. Het lag vlak beneden hen, aan een kleine beek. Zij konden de Indianen, het gestolen vee en de regerings-ezels zien. Haastig lieten zij zich op de grond vallen. Zwijgend namen zij het toneel voor zich op en kropen toen tot op veilige afstand terug. „Heb je een of ander plan?” vroeg Levi Wallet aan James, die men stilzwijgend als leider erkende.

„Nog niet,” antwoordde James. „Ik vond het beter te wachten tot we wisten hoe zij gelegerd waren en met hoevelen zij zijn. Ik heb ongeveer een dozijn Indianen geteld. Dat zijn er niet veel, maar meer dan wij baas kunnen in een gevecht van man tegen man.”

„Indien wij er in zouden kunnen slagen de aandacht van de Indianen af te leiden,” kwam Dennis. „zou ik de ezels weg kunnen voeren. Ze kennen mij.”

„Daar zit wel iets in,” meende Levi. „De vraag is nu: hoe zullen

wij hun aandacht kunnen afleiden; of, wat nog beter is, de Indianen kunnen wegllokken?”

„Het zou prachtig zijn als we het vee op de vlucht zouden kunnen drijven,” zei James peinzend. „Maar hoe zullen we dat aanleggen?”

„We kunnen brandende takken tussen de dieren werpen,” stelde Ezra Meek, het vijfde lid van de groep, voor. „Maar wie zal de kat de bel aanbinden?”

„Wij allemaal,” antwoordde James onmiddellijk, en wel uit verschillende richtingen, zodat wij zoveel verwarring zullen stichten als maar mogelijk is. Dennis maakt zich meester van de ezels en loopt in de richting van de ranch. Wij anderen volgen zo snel mogelijk. Wanneer we onderweg weer samen kunnen komen, is dat natuurlijk zoveel beter. Gaat dat niet, dan zien we elkaar op de ranch.”

In het nog restende daglicht verzamelden zij takken, zo groot en droog als zij maar konden vinden. Ook bespraken zij, uit welke richting zij de kudde moesten naderen, teneinde ontdekking te voorkomen.

Dennis lag boven op het heuveltje en nam elke bijzonderheid in zich op van de plek, waar de ezels vastgepend waren, berekenend in welke richting hij het beste zou kunnen gaan wanneer hij zich van de dieren meester gemaakt had.

Even voor zij beginnen zouden, gaf James hem een scherp mes met de woorden: „Hier kan je ze mee los snijden, jongen. Veel succes.”

(Wordt vervolgd).

„WIJ GELOVEN„

door T. EDGAR LYON.

x

3. *Wij geloven dat Christus het alle mensen mogelijk gemaakt heeft zalig te worden.*

In het voorgaande artikel bespraken wij hoe, als een gevolg van het feit, dat Adam en Eva met een prachtig doel voor ogen de sterfelijkheid verkozen, al hun nakomelingen de dood moesten smaken. Dit was het meest voelbare gevolg van de „Val“. Een even belangrijk gevolg van hun besluit om sterfelijke wezens te worden, was de intrede van de zonde in de wereld, en het feit, dat iedere levende ziel zich in mindere of meerdere mate schuldig maakt aan zondige handelingen. De vroegere Christenzendingelingen riepen Jood en Heiden tot bekering, opdat zij gered mochten worden. Met het voorbijgaan der eeuwen, toen de theologen de oorzaken van deze zondige levenswijze begonnen op te sporen, gaven zij een eigenaardige verklaring van de menselijke ziel. Ziende dat de mensen zich voortdurend schuldig maakten aan verkeerde handelingen, terwijl zelfs betrekkelijk jonge kinderen geneigd waren hun ouders ongehoorzaam te zijn, kwamen zij tot de conclusie, dat de „Val“ van Adam het mensdom ver-

dorven had gemaakt. Deze uitlegging leidde tot de leer der „erfzonde“. Volgens deze leer waren alle mensen slecht en niet in staat iets goeds tot stand te brengen. God haatte hen, en Hij kon uitsluitend door bepaalde ceremoniën enigermate verzoend worden met de gedegeneerde zondaars, die het menselijk geslacht vormden.

Hoe was deze toestand gekomen? Bovenbedoelde Christelijke theologen leerden, dat deze toestand in de wereld gekomen was omdat onze eerste ouders ongehoorzaam waren aan God's geboden, en zo zichzelf en al hun nakomelingen letterlijk aan Satan overleverden. Toornig geworden op de stervelingen, trok God Zijn Geest van hen terug, en liet de mensen over aan hun zondige levenswijze. In de volgende eeuwen slaagden sommige rechtvaardige mannen er nu en dan in God zo dicht te naderen, dat Hij hen erkende als Zijn profeten en hun aanwijzingen gaf, hoe de mens zijn toestand zou kunnen verbeteren, hoewel hij nog steeds in de greep van de Boze was. Tenslotte besloot Jezus Christus, dat God verzoend moest worden met de toestand, waarin Zijn sterfelijke kinderen zich bevonden, en daarom sloot Hij een overeenkomst met Satan. Hij, een lid der Godheid, zou zich aan Satan overgeven op voorwaarde, dat de Boze alle stervelingen, die hij in zijn macht had, aan God zou teruggeven. Hij zou zichzelf dus als losprijs voor de gehele wereld aan Satan geven. Deze leer is bekend als de „Losprijs-theorie van de verzoening“. Denkend dat, wanneer hij eenmaal macht over God's Zoon verkregen zou hebben, hij God zou kunnen dwingen hem te erkennen als de opperste heerser der aarde, aanvaardde Satan het offer, niet wetend, dat hij niet in staat zou zijn Christus als zijn satelliet te behouden als hij het mensdom van zijn macht verlost had. Zo werd het mensdom bevrijd en kon Christus tot Zijn Vader

terugkeren. Voorts onderwees deze leer dat God, ziende hoe lief Zijn Zoon de aardbewoners had — welke liefde tot uiting kwam in Zijn bereidwilligheid voor hen te lijden — zich met de mensheid verzoende en hun zonden vergaf. Zij moesten echter hun geloof in Hem belijden en Hem en Zijn Zoon aanbidden. Deze leerstellingen vormden de grondslag van de leer der Verzoening, die in de tijd, waarin Joseph Smith het ware Evangelie op aarde herstelde, algemeen in zwang was bij de meeste Christelijke secten.

De Heiligen der Laatste Dagen verwerpen de leer van de „Losprijs-theorie der verzoening”, en prediken in plaats daarvan een zeer verschillende leer. Wij geloven, dat hoewel dood en zonde 't deel werden van iedere sterveling, God niet vertoornd was op de mensen en Hij Zijn Geest niet van hen terugtrok. Wij geloven, dat God de mensen bleef liefhebben en Zijn profeten tot hen bleef zenden, dat Hij alle rechtvaardigen zegende en hun beloofde, hen te redden van zonde en dood. Wij verklaren te geloven dat de mensen van God's wegen afdwaalden, maar dat God de mensen niet losliet.

Een der duidelijkste verklaringen omtrent de verwantschap tussen God en de mens, die in de heilige literatuur gevonden kan worden, is opgetekend in de Paarl van Grote Waarde:

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid: de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen.”

Mozes 1 : 39.

Deze aanhaling doet duidelijk uitkomen, dat God belangstelt in het mensdom. Hij openbaart ons hier dat de grootte Zijner heerlijkheid afhangt van de mate, waarin Hij er in slaagt Zijn doel met betrekking tot de zaligheid van het mensdom te bereiken. Het is dus logisch dat Hij belang stelt in allen, die op aarde leven. Bezien in het licht van deze uitspraak worden Jezus' woorden nu ook veel duidelijker. Hij leerde:

„En vrees niet voor degenen die het lichaam dooden, en de ziel niet kunnen dooden, maar vrees veel meer voor Hem, die beide ziel en lichaam kan verderven in de hel. Worden niet twee muschkens om een penningken verkocht? En niet één van deze zal op de aarde vallen zonder uwen Vader.”

Matt. 10 : 28-31.

De Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen leert, dat Jezus van Nazareth, de Eniggeborene Zoon des Vaders in het vlees, leefde, predikte en tenslotte Zichzelf vrijwillig gaf als een zoenoffer, opdat Hij alle nakomelingen van Adam en Eva de zaligheid zou kunnen verzekeren. Johannes heeft een gebedsvolle uitspraak van Jezus opgetekend, die wel heel duidelijk doet uitkomen, hoe innig Jezus wenste de mens weder tot God te brengen:

„En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen den eenigen waarachtigen God, en Jezus Christus dien Gij gezonden hebt.”

Joh. 17 : 3.

Wij ontmoeten op onze weg tot zaligheid evenwel verscheidene hindernissen. Een van deze is het feit, dat wij tengevolge van de door Adam en Eva gemaakte keuze geestelijk afgesneden werden van het onmiddellijk contact met onze Eeuwige Vader. Dit is een ernstig verlies, veel ernstiger dan wanneer wij een van onze aardse ouders verliezen en gedwongen worden onze weg te gaan zonder zijn wijsheid, leiding en aanmoediging. Wij stierven een geestelijke dood, die ons arm van geest maakte en ons belette een zuiver oordeel te vormen, en waardoor wij blootgesteld werden aan de verzoeking van de zondige wereld rondom ons. Jezus trachtte een weg te banen, die het kanaal van geestelijke communicatie van God met Zijn kinderen wederom zou openen, zodat de mensen niet langer in duisternis zouden rondlopen, doch wandelen in het licht van de Heilige Geest.

Een tweede hindernis, welke oprijst tussen ons en onze zaligheid, is de begrensdheid onzer vermogens, waaraan wij door onze sterfelijkheid gebonden zijn. Onze besluiten worden beperkt door de kennis, opgedaan door onze ervaringen in de sterfelijkheid, en de aanvaarding van geïnspireerde leerstellingen. Hoe goed en verheven deze ook mogen zijn, ons inzicht wordt bepaald door onze sterfelijke kijk op de dingen, en deze is maar al te vaak zeer bedroevend. Lichamelijke gebreken, ziekte, vrees voor de dood, armoede, krankzinnigheid, en vele andere onaangename ondervindingen, maken het ons onmogelijk God's bedoelingen ten volle te begrijpen.

Een der grootste hindernissen, die ons beletten de zaligheid te bereiken, die God ons wil doen deelachtig worden, is

de zonde, waaraan wij ons schuldig maken. Hoewel God gezegd heeft, dat wij niet gestraft zullen worden voor zonden, in onwetendheid van de wet begaan, heeft Hij niettemin met grote stelligheid verklaard, dat onze zondige daden, natigheden en gedachten, tegen ons in 't geding gebracht zullen worden. Zij maken indruk op ons en laten hun stempel op ons karakter achter.

Wij kunnen niet in zonde leven en tevens gelukkig zijn en van God's Geest genieten. Jezus leerde ons hoe wij de zonde kunnen overwinnen en de gevolgen er van ontgaan door oprechte bekering. Zaligheid in zonde is onmogelijk. Zie hier Amulek's verklaring:

„Nu, Amulek zeide wederom tot hem: Ziet, gij hebt gelogen, want gij zegt dat ik gesproken heb alsof ik macht had God te gebieden, omdat ik zeg dat Hij Zijn volk niet in hunne zonden zal redden. Ik zeg u wederom, dat Hij hen niet kan redden in hunne zonden; want ik kan Zijn woord niet verloochenen; Hij heeft gezegd dat geen onrein iets het koninkrijk der hemelen kan beërven; daarom, hoe kunt gij zalig worden, tenzij gij het koninkrijk der hemelen beërft! Daarom kunt gij in uwe zonden niet zalig worden.”

Alma 11 : 36, 37.

Een vierde hinderpaal, welke zich plaatst tussen ons en onze zaligheid, is de onwetendheid, zo eigen aan de sterfelijkheid. Joseph Smith leerde dat „De heerlijkheid Gods is intelligentie, of, met andere woorden: licht en waarheid.” (L. & V., afd. 93 : 36). Aangezien wij deze grote intelligentie missen, worden we gedwongen met vallen en opstaan voort te gaan, waarbij wij vaak falen God's bedoelingen te doorgronden en verstrikt geraken in handelingen, die in tegenstrijd zijn met de plannen van onze Hemelse Vader. Toen Joseph Smith leerde: „Het is onmogelijk voor de mens in onwetendheid zalig te worden” (L. & V., afd. 131 : 6), schetste hij het verband, dat bestaat tussen zaligheid en de vooruitgang, die de mens moet maken in goddelijke kennis.

Wij geloven, dat Jezus Christus gedurende Zijn sterfelijk bestaan een plan openbaarde, door hetwelk iedere levende ziel deze hindernissen kan overwinnen, en het eeuwige leven verkrijgen. Ten eerste legde Hij uit wat er verwacht wordt van hen, die belijden in Hem te geloven. Dit zijn de Evangelieeringen,

die de mens in staat stellen een herboren kind van God te worden en vervolgens te leven op een wijze, die God's goedkeuring kan wegdragen. Ten tweede deed Jezus iets, wat onze geest onmogelijk ten volle kan vatten. Door de zonden van het mensdom op zich te nemen, voorzag Hij in een middel, waardoor berouwvolle zondaars de gevolgen hunner zonden kunnen ontgaan. Ten derde verzoende Hij voor de gevolgen van de „Val” door uit de dood op te staan en alle mensen de zegen van de opstanding te schenken. De Verzoening van Jezus was een plaatsvervangend offer, Hem ingegeven door Zijn liefde voor de mensen.

John Taylor schreef over de Verzoening van Jezus:

„Op een mysterieuze, onbegrijpelijke manier nam Jezus de verantwoordelijkheid op zich, die eigenlijk door Adam gedragen moest worden, doch waaraan slechts voldaan kon worden door Zijn eigen bemiddeling, door zelf hun zonden en smarten op zich te nemen, in hun verantwoordelijkheid te treden en hun zonden of overtredingen te horen. Op een voor ons onbegrijpelijke en onverklaarbare wijze droeg Hij het gewicht van de zonden der gehele wereld, niet alleen voor de zonden van Adam, doch van diens gehele nakomelingschap. Daardoor opende Hij het Koninkrijk der Hemelen, niet alleen voor alle gelovigen en allen, die God's wet gehoorzamen, doch voor meer dan de helft van het menselijk geslacht, zowel voor hen die sterven voor zij tot de jaren des onderscheids gekomen zijn als de heidenen, die, buiten de wet gestorven zijnde, door Zijn bemiddeling buiten de wet opgewekt zullen worden, om buiten de wet geoordeeld te worden, en aldus deel te hebben aan Zijn zoenoffer naar gelang van hun capaciteiten, werken en waarden.”

Sprekende over Zijn verzoeningswerk, zeide Jezus:

„Daarom heeft Mij de Vader lief, overmits Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het wederom neme. Niemand neemt het van Mij, maar Ik leg het van Mijzelve af; Ik heb macht het af te leggen en heb macht het wederom te nemen; dit gebod heb Ik van Mijnen Vader ontvangen”.

Joh. 10 : 17, 18.

Johannes vat de liefde van God en Christus voor de bewoners der wereld samen in de volgende woorden:

„Want alzôo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem geloof, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Want God heeft Zijnen Zoon niet gezonden in de wereld opdat Hij de wereld veroordeelen zoude, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden.“

Joh. 3 : 16, 17.

Dergelijke uitspraken hebben de mensen er toe gebracht te veronderstellen, dat een erkenning zonder meer van Jezus' Messiaschap een waarborg is voor opname in het Koninkrijk der Hemelen, waarin alle „geredden“ gelijk zullen zijn, De Heiligen der Laatste Dagen hebben een openbaring betreffende het hierna maals ontvangen, die dergelijke onjuiste veronderstellingen geheel uitsluit. Afdeling zes en zeventig van Leer en Verbonden leert, dat allen die ooit op aarde geleefd hebben en leven zullen, als een

door Christus vrijwillig geschonken gave de onsterfelijkheid zullen ontvangen. De eeuwige wereld zal evenwel in drie hoofdafdelingen verdeeld zijn; deze zijn bekend als de Celestiale, de Terrestriale en de Telestiale Heerlijkheid. Om de laagste van deze heerlijkheden voorbij te streven, moet men getrouw zijn, naarstig in goddelijke zaken, en de Evangelie-leringen in alle oprechtheid hebben aangevaard. Al deze leerstellingen, wetten en verordeningen van het Evangelie zijn er op berekend de mens voor te bereiden op het lidmaatschap van het Celestiale Koninkrijk. Wij behoeven ons niet te bekommeren om de vereisten, nodig voor het betreden der andere koninkrijken, want als wij niet streven naar de heerlijkheid van het Celestiale Koninkrijk, werken wij niet met God samen. De Heiligen der Laatste Dagen ondersteunen de Kerk omdat zij de bewaarster is van het Evangelie en wij door samenwerking God kunnen helpen Zijn werk en heerlijkheid teweeg te brengen, die ten doel hebben: „...de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen.“ Mozes 1 : 39.

VAN ROME NAAR ZION.

(Vervolg van blz. 229)

der Laatste Dagen. Deze avonddienst was een geheel nieuwe ervaring voor mij. Ik had toen de betrekkingen met het Katholicisme nog niet geheel verbroken, en ik moet toegeven, dat ik me weinig op mijn gemak gevoelde. Maar ik kwam ten zeerste onder de indruk van de blijk-bare oprechtheid der Heiligen. Ik voelde dat God's Geest waarlijk aanwezig was in die vergadering. Ik kon gevoelen, dat de Geest was met degenen, die het Evangelie predikten.

Ik ging naar huis en bad te mogen weten wat waarheid was, dat ik, niettegenstaande alles, mocht leven in overeenstemming met de goddelijke wil. Ik geloof, dat God mijn gebed verhoorde. Ik trad tot de Kerk toe.

Ik trad toe tot de Kerk omdat ik niet langer twijfelde aan haar be-

weringen. Volgens mij zijn deze niet te weerleggen, wanneer men ze beoordeelt zonder enig vooroordeel.

In dit zeer korte verslag van de omstandigheden, die mij er toe brachten lid te worden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, heb ik mij onthouden van een uitgebreid verslag van de bewijzen, die mij tot de kennis van de volheid van het Evangelie brachten, omdat andere bekeerlingen zulks reeds vele malen zeer grondig gedaan hebben in boeken en brochures. De bedoeling van dit korte artikel is deze kwestie van een uitsluitend persoonlijk standpunt te belichten. Iedere bekeerling benadert tengevolge van zijn aard en kijk op de dingen het probleem van een andere zijde, hoewel de argumenten ten gunste van de Kerk in wezen dezelfde

blijven voor allen, die haar leerstellingen onderzoeken. De materialen, waarmede wij ons geloof opbouwen, zijn voor allen dezelfde. Alleen de manier, waarop wij de materialen gebruiken en aanwenden, kan iets verschillen.

Vertrek naar Zion.

Tenslotte wil ik een kort afscheidswoord spreken tot de Heiligen in Londen. Ik schrijf op de vooravond van mijn vertrek naar de Verenigde Staten, want ik ben besloten in Salt Lake City te gaan wonen. Hoewel ik mij zeer gelukkig gevoel bij de gedachte onder de Heiligen in Zion te mogen wonen, wordt de vreugde over mijn vertrek verduisterd door het afscheid van de vele vrienden, die ik onder de Heiligen in Londen gevonden heb. Een der kenmerken van heiligheid, die ik in zo ruime mate ge-

vonden heb in de Kerk, waarvan ik nu het voorrecht geniet lid te zijn, is de geest van liefde en kameraadschap, door de Heiligen getoond ten opzichte van al hun medemensen. Deze geest van naastenliefde heeft van het begin het duidelijkst tot mij gesproken, en het duurde niet lang voor mijn hart, hetwelk gewoonlijk wat koel is, zich in warme vriendschap tot deze fijne mensen neigde.

Nu verheug ik mij in de vriendschap van vele Londense Heiligen en zo tempert het afscheid van hen mijn vreugde. Ik wil hun bij deze mijn dank betuigen voor de hulp, mij verleend bij mijn zoeken naar waarheid, en tevens voor hun warme vriendschap. Ik wens hun alle goeds toe in hun arbeid, en ik bid, dat de Geest des Heren hen zal leiden en helpen bij hun dagelijkse bezigheden.

Gebeurtenissen in de Zending

Districtsconferentie te Arnhem.

Op 10 en 11 Juli j.l. werd te Arnhem de halfjaarlijkse conferentie van het district Zutphen-Almelo gehouden.

Des Zaterdagavond werd onder leiding van het O.O.V. Hoofdbestuur een gevarieerd programma ten beste gegeven, dat door middel van muziek, zang en declamatie aardige momenten bracht.

Des Zondags werden twee openbare bijeenkomsten en een zendelingenvergadering gehouden in de zaal van het „Cadigebouw“. Des morgens werden de aanwezigen toegesproken door Oud. Clyde K. Rudd, Oud. Andries J. Heining, Oud. Pieter Vlam, Oud. Joseph L. van Leeuwen, Oud. Albert L. Fisher en Oud. Thys Sipkema. De sprekers in de avondvergadering, waar 204 aanwezigen geteld werden, waren Oud. Walter J. Coyne, Oud. Cornelius van Rij, Oud.

John de Young, Oud. Cornelius de Jong en president Cornelius Zappey.

„De Zingende Moeders“ van het district brachten des morgens muzikale afwisseling, des avonds was het het Arnhemse Zangkoor, dat de aanwezigen vergastte op enige met gevoel gezongen liederen.

Doopdiensten.

Op 4 Juli j.l. werden te Leeuwarden de volgende personen uit de gemeente Harlingen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Antje de Vries, Marijke de Vries, Foekje van der Woude, Sietske Thecla Pol-de Jong en Meindert Pol.

Op 4 Juli j.l. werd te Arnhem eveneens een doopdienst gehouden. De volgende personen werden op die datum gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Arie D. Hardeman, Aart D. Hardeman, Johan C. Derks, Geertruida M. Ch. te Boek-

hout, Johan Witkamp, Berendina J. Hardeman-Laffra en Charlotte Hardeman.

Op 17 Juli j.l. werden te Rotterdam de volgende personen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd:

Piaternella C. B. Liefing-Bras uit de gemeente Rotterdam; Gerda Schippers-Wempe, Hilko de Groot en Hendrika J. de Haan-Kiekens uit de gemeente Schiedam; Ariaantje Landheer-van Alfen, Wilhelmina G. van Os, Abraham Küchler, Johanna M. Küchler-Knoll en Nicolaas Doelman uit de gemeente Vlaardingen.

Op 18 Juli j.l. werden te 's-Gravenhage de volgende 17 personen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Jan Stahlecker, Johanna M. Kleyberg, Lodewijk B. J. Brussé, Jan Bosman, Helena Viddeleer, Henri J. van der Beek, Johanna L. G. Placke, Cornelis J. Pronk, Sophia F. M. de Geus-van Proosdij, Anna M. W. de Geus en Willem L. de Geus uit de gemeente 's-Gravenhage; Jozina Herbert, Cornelis P. van Vliet, Arie van Vliet, Pieter van Vliet en Johanna C. van Vliet-Hazenbroek uit de gemeente Delft; Johanna M. F. Brugman-Bodry uit de gemeente Leiden.

Op 31 Juli j.l. werden te Amsterdam 9 personen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd. Het waren Adriana J. Wagenmakers, Annas J. van Marion, Louise Smits, Cornelis A. van Marion en Johannes W. Hendrikse uit de gemeenten Amsterdam en Amsterdam-N; Fijtje Koster, Trijntje Koster en Abraham G. van Wijk uit de gemeente Haarlem; Wilhelmina J. Buitelaar uit de gemeente Den Helder.

Ingezegend.

Op 6 Juni j.l. werden te Groningen ingezegend: Johannes Ludema, zoon van Hendrik Ludema en Dina Kloosterman, en Johannes IJlst, zoon van Johannes IJlst en Johanna Johansen.

Op 4 Juli j.l. vonden de volgende inzegeningen plaats:

Te Zutphen: Cornelis Berend Willems, zoon van Jake Willems en Cornelia B. van de Bunt.

Te Amsterdam: Peter Jacobus Kruse, zoon van Petrus J. Kruse en Lucretia H. Ronner.

Te Utrecht: Johannes Martinus Jansen, zoon van Mattheus L. Jansen en Margaretha J. van Eykelborg.

Te Arnhem: Ella van Tielen, dochter van Arie van Tielen en Hanna Flink, en Peter Witkamp, zoon van Johan Witkamp en Johanna Prakken.

Op 18 Juli j.l. werden te 's-Gravenhage ingezegend: Bertus Arend Jan Kees Eman, zoon van Gerrit Eman en Berendina J. Mooij, Cornelia Willy Mathilda de Geus en Willem Louis de Geus, dochter en zoon van Willem Louis de Geus en Sophia F. M. van Proosdij.

Op 1 Augustus j.l. werden te Utrecht ingezegend: Erwin Heydeman, zoon van Gerhardus J. Heydeman en Luise Schibgilla, en Carolina Ceelen, dochter van Jan J. Ceelen en Machtalina A. Mann.

Op dezelfde datum werden te Dordrecht ingezegend Dick de Baan en Anneke de Baan, zoon en dochter van Cornelis J. de Baan en Johanna D. Lukaart.

Geordend.

Op 11 Juli j.l. werd te Schiedam Frederik L. A. de Ronde tot Priester geordend. Te Groningen werden op 18 Juli tot Priester geordend: Jan van der Laan, Heinrich F. Brink en Jozef Evenhuis. Jacobus L. Leget werd op dezelfde datum tot Diaken geordend.

Op 18 Juli j.l. werd te Apeldoorn Jacob ten Hove tot Ouderling geordend.

Op 28 Juli j.l. werd Antonie Scholten te Zutphen tot Leraar geordend.

Veertig jaar gehuwd.

Op 30 Juli j.l. herdachten br. en zr. C. C. van Eynsbergen-v. d. Bosch, Jacob Catsstraat 50 te Dordrecht de dag, waarop zij veertig jaar geleden in het huwelijk traden. Wij wensen dit paar alsnog van harte geluk met dit heuglijke feit.

Overleden.

Op 10 Juli j.l. overleed te Amsterdam br. Evert van Gulik in de ouderdom van zestig jaar. Br. van Gulik werd op 26 Februari 1888 geboren. Hij was sinds 13 October 1928 lid der Kerk. Op 14 Juli j.l. werd voor hem een rouwdienst gehouden in het kerkgebouw te Amsterdam.

Op 19 Juli j.l. overleed te Dordrecht zr. Elisabeth Knoop-v. d. Waal op de leeftijd van zes en dertig jaar. Zij was sinds 18 Juni 1920 lid der Kerk.

Wij wensen de nabestaanden van harte sterkte in dit verlies.

Aankomst en verplaatsing van zendelingen.

Op 9 Juli j.l. werd Richard D. Gardner benoemd tot president van de gemeente Antwerpen.

Op 14 Juli j.l. aanvaardde John de Young te Arnhem zijn werkzaamheden als president van het Zutfen-Almelose District.

Op 18 Juli j.l. werd Evan W. Lee overgeplaatst van Winschoten naar Arnhem, Roelof Lagerwey van Utrecht naar Winschoten en Dean C. Odenwalder van Den Helder naar Alkmaar (als gemeentepresident).

Op 12 Juli j.l. kwamen drie zendelingen in Nederland aan. Hier volgen hun namen en de plaatsen, waar zij hun arbeid hebben aangevangen: Homer M. Jensen te Dordrecht, Solomon D. Visser te Leeuwarden en Stanley L. de Jong te Amsterdam.

Op 20 Juli j.l. arriveerden zes zendelingen in Nederland, die in de volgende plaatsen hun arbeid hebben aangevangen: Robert W. Timmerman te Alkmaar, Robert W. Willis te Rotterdam, Richard L. Finlison te Arnhem, Sterling J. Bennett Jr. te Utrecht, Ronald D. Venema te Den Helder en James M. Duffin te Utrecht.

Op 26 Juli j.l. werd Clyde K. Rudd overgeplaatst van Antwerpen naar Gent.

Op 2 Augustus j.l. arriveerden David G. Boyer en LeRoy N. Barker in Nederland, om een zending te vervullen. Zij hebben hun arbeid resp. in Amsterdam en Utrecht aangevangen.

Op dezelfde datum werd Dee Curtis overgeplaatst van Amsterdam naar Antwerpen.

Op 3 Augustus j.l. werd Verda V. Stucki overgeplaatst van het Zendingstoor naar Rotterdam.

Op 9 Augustus j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: Walter J. Coyne van Zwolle naar Rotterdam; Paul R. Jacobsen van Zwolle naar Antwerpen; Ephraim J. W. Bierman van Zutphen naar Zwolle (als gemeentepresident); Stanley L. de Jong van Amsterdam naar Zeist; Gene K. Edvalson van Zeist naar Amsterdam; Francis W. Robison van Antwerpen naar Voorburg; Kenneth A. Glauser van Voorburg naar Zutphen; Edward R. Wirick van Rotterdam naar Hilversum; Blaine F. Anderson

van Hilversum naar Gent. Willem Nauta zal met ingang van deze datum werkzaam zijn in Zwolle.

Zending beëindigd.

Op 14 Juli j.l. werden eervol van hun Zending in Nederland ontslagen: Cornelius de Jong en Johanna de Jong. Op de genoemde datum vertrokken zij naar hun tehuis in Salt Lake City.

Op 25 Mei 1946 in Nederland aangekomen, om voor de tweede maal een zending in zijn geboorteland te vervullen, wijdde Oud. de Jong zich vol geestdrift aan de hem toebedeelde taak. Vol vorige ijver heeft hij gedurende de twee jaren van zijn zending het Nederlandse volk tot bekering geroepen.

Zeer velen heeft hij door zijn diepgaande

kennis van het Evangelie een beter grip van onze godsdienst gegeven, en hij laat in vele gemeenten vrienden achter, die hem nimmer zullen vergeten.

Zr. de Jong kwam op 9 November 1946 in Nederland aan, en heeft sindsdien te zamen met haar man in het zendingsveld gearbeid. Zij hebben achtereenvolgens gearbeid in Rotterdam (Oud. de Jong als gemeentepresident) en in Arnhem, waar Oud. de Jong het ambt van districts-president bekleedde. Zr. de Jong heeft bovendien haar krachten in het Voorzorgswerk gegeven.

Op 6 Juli j.l. bood het district Zutfen-Almelo aan br. en zr. de Jong een druk bezochte afscheidsavond aan, waar grote waardering voor hun werk en persoonlijkheid tot uiting kwam. Zr. de Jong kon om gezondheidsredenen dit programma niet bijwonen, maar tot onze vreugde vernamen wij, dat haar toestand bij aankomst in Amerika reeds aanmerkelijk verbeterd was.

Op 3 Augustus j.l. werd zr. Cornelia J. W. de Waal eervol ontslagen van haar

zending in Nederland. Zr. de Waal kwam op 27 April 1947 in Nederland aan, en heeft sindsdien op onvermoeide

wijze haar krachten gegeven in het Zendingswerk, waarbij de jeugd haar bijzondere belangstelling had. Tijdens haar verblijf in de Utrechtse gemeente heeft zr. de Waal verscheidene personen tot de Kerk mogen brengen, hetgeen tot uiting kwam in de grote doopdienst, die enkele maanden geleden aldaar gehouden werd. Ook te Rotterdam heeft zr. de Waal met succes gearbeid, o.a. als leidster van de Juniormeisjes, die veel mooie herinneringen aan deze periode zullen behouden. Zr. de Waal heeft geruime tijd het ambt van raadgeefster in het J.V.O.O.V. Hoofdbestuur bekleed, en de resultaten van haar arbeid zullen nog lang in de Nederlandse Zending doorwerken.

Op 3 Augustus werd ook zr. Gertrude Vriens eervol ontslagen van haar zending in Nederland. Zr. Vriens werd op 6 Januari 1948 op zending geroepen, en heeft sindsdien te zamen met zr. de Waal in Rotterdam gearbeid. Zij heeft steeds getracht, haar beste krachten in het werk des Heren te geven, en is daar zeker in geslaagd.

De waardering voor het werk van zr. de Waal en zr. Vriens kwam tot uiting op

de afscheidsavond, die hun op 1 Augustus j.l. door de Rotterdamse gemeente werd aangeboden.

Vertrokken.

✓ Op 14 Juli j.l. vertrok zr. Teuntje Sluifers-de Jong van de Schiedamse gemeente met haar familie naar Zion.

Wijzigingen in besturen.

✓ Op 14 Juli j.l. werd Oud. Jan W. P. Hamel, Overtoom 7 III, Amsterdam, aangesteld als lid van het Hoofdbestuur der Genealogische Vereniging in Nederland. Hij zal in dit bestuur het Amsterdams District vertegenwoordigen.

Groeten uit Zion.

Van Oud. J. de Haan, die kortgeleden van zijn zending naar Salt Lake City is teruggekeerd, ontvingen wij het verzoek alle leden in Nederland zijn hartelijke groeten over te brengen.

Tevens ontvingen wij een schrijven van br. Henry Visser, die twaalf jaar geleden in Nederland een zending heeft vervuld. Ook hij verzoekt ons alle leden zijn hartelijke groeten over te brengen. Zijn adres luidt: 212 So. Temple, Compton, California, U.S.A.

Speciale gebeurtenissen.

Op 16 Juli j.l. werd te Rotterdam-Over-schie een goed geslaagde speciale openbare vergadering gehouden, op 21 Juli te Gouda en op 6 Augustus te Antwerpen. In deze vergaderingen was een aanzienlijk aantal bezoekers aanwezig.

Uitstapjes waren in de afgelopen weken aan de orde van de dag. Op 23 Juni j.l. heeft de Utrechtse O.O.V. een uitstapje gemaakt naar de kersenboomgaarden, waarvan allen ten zeerste genoten hebben. Op 22 Juli j.l. maakte de Groningse Z.H.V. met al haar leden een tocht per autobus naar het dierenpark Emmen. Het behoeft geen betoog, dat het een gezellige dag was. De Utrechtse gemeente maakte op 12 Augustus een reis per autobus naar Zuid-Limburg, waar de mooie omstreken van Valkenburg bezocht werden. De Utrechtenaren zorgden er voor, dat de stemming niets te wensen overliet. De Haagse O.O.V. bracht op dezelfde dag per autobus een bezoek aan Marken en Volendam, waar de tijd op prettige wijze werd doorgebracht. De Antwerpse gemeente organiseerde op 17 Juli j.l. een picnic in het Nachtegaalpark.

Voorts zijn verscheidene Zondagsscholen er op uitgetrokken. Zo heeft de Amsterdamse Zondagsschool op 27 Juli j.l. met vier autobussen een grote tocht over de Veluwe en door de Betuwe gemaakt, waar de jongeren uitstapten om zich met allerlei spelen te vermaken. De ouderen zetten de tocht voort naar de Heilige Landstichting nabij Nijmegen. Op de terugtocht werden de jongeren weer opgenomen in de groep, en allen keerden vol-daan huiswaarts. De Leidse Zondagsschool bracht op 28 Juli j.l. een prettige en genotvolle dag door in de heerlijke buitenlucht van Duinrel. De Zondagsscholen van Schiedam en Vlaardingen togen op 29 Juli gezamenlijk naar het Scheveningse strand, waar zij zich uitstekend amuseerden. De Groningse Zondagsschool ging op 2 Augustus j.l. per autobus naar de Emmer dennen, en op 7 Augustus j.l. bracht de Apeldoornse Zondagsschool een heerlijke middag door op het „Veluws Eiland”.

De Rotterdamse Zondagsschool bracht op 4 Augustus j.l. de dag door aan het strand te Oostvoorne, waar jong en oud zich best amuseerde.

De Amsterdamse Padvindsters hebben in de week van 24 tot 31 Juli j.l. gekampeerd in Zuidlaren (Gron.), onder de bewaamde en prettige leiding van hopman

H. IJlst. De jongens hebben een heerlijke week gehad.

Op 24 Juli j.l. werd te Groningen een programma-avond ten bate van het voor-zorgswerk gehouden, die zeer in de smaak viel en ook in financieel opzicht een succes genoemd kan worden.

Op 28 Juli j.l. hadden de Rotterdamse Juniormeisjes een Moeder- en Dochter-avond, die uitstekend geslaagd mag he-ten. Vele moeders uitten hun dank jegens de klasleidsters voor hetgeen deze voor hun dochters gedaan hadden.

Wat komt:

11 September: Haagse Districtsconferentie. Programma-avond in Pulchri Studio, Lange Voorhout. Aanvang 8 uur n.m.

12 September: Haagse districtsconferentie. Twee openbare vergaderingen, resp. om 10 uur v.m. en 5 uur n.m., in Soci-teit De Vereniging, Kazernestraat 38.

Ingevolge papiertoewijzing B.P.P. no. 3153 verschijnt deze uitgave maandelijks en is de omvang van dit nummer 32 pagina's, formaat 16 x 25 cm.

VERGADERPLAATSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Gemeente	Adres vergaderzaal	Vergaderingen	
ALKMAAR	Houttil B 5	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ALMELO	Adastraat 44	Zondagsschool	10 uur v.m.
		Avonddienst	5.30 uur n.m.
AMERSFOORT	Varkensmarkt 11	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
AMSTERDAM	Weteringschans 101	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
AMSTERDAM-N.	Zonneplein 30, Tuindorp Oostzaan	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ANTWERPEN	Frankrijklei 8	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
APELDOORN	Regentesselaan 15	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	4.30 uur n.m.
ARNHEM	Hertogstraat 27	Zondagsschool	10.30 uur v.m.
		Avonddienst	5 uur n.m.
ASSEN	Groningerstraat 30	Avonddienst	5 uur n.m.

VERGADERPLAATSEN

IN DE NEDERLANDSE ZENDING

(Vervolg).

DELFT	Koornmarkt 21	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
DORDRECHT	Museumstraat 23	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
EINDHOVEN	Nog geen vergaderzaal		
GOUDA	Spieringstraat 49	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
DEN HAAG	Loosduinsekade 11	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
GENT	Nog geen vergaderzaal		
GRONINGEN	Poelestraat 54	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
HAARLEM	Ged. Oude Gracht 47	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 6 uur n.m.
HARLINGEN	Gebouw Franekerpoort	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 7.30 uur n.m.
DEN HELDER	N.H. Pastorie, Weststraat	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
HENGELO	Deter's Hotel Beursstraat	Kerkdienst	10 uur v.m.
HILVERSUM	Havenstraat 139	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
LEEUWARDEN	Ruiterskwartier 163	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
LEIDEN	Noordeinde 17a	Zondagsschool Avonddienst	10 uur v.m. 5 uur n.m.
NIJMEGEN	Oranjesingel 2a	Avonddienst	5 uur n.m.
ROTTERDAM	Bas Jungeriusstraat 121	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
SCHIEDAM	Lange Haven 59	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
UTRECHT	Wittevrouwensingel 92	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
VLAARDINGEN	Oosthavenkade 15	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
VOORBURG	Pavillioen Park Vreugd & Rust, Laan v. N. Oost Einde 51	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 4.30 uur n.m.
WINSCHOTEN	Nog geen vergaderzaal		
ZEIST	Vijverlaan 11	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 5 uur n.m.
ZUTPHEN	Markt 66	Zondagsschool Avonddienst	10.30 uur v.m. 4 uur n.m.
ZWOLLE	Hotel van Gijtenbeek, Stationsplein	Avonddienst	3 uur n.m.